Раз у вишневому садочку
Лежав Осел у холодочку.
Побачив він між рястом Солов’я
І став йому гукати:
— Здоров, співун! Насилу вглядів я;
Який маленький ти, а кажуть, що горлатий.
Ану, лишень, утни!
Казали у дворі індики,
Що ніби ти співать мастак великий,
Чи, може, брешуть, вражії сини?
Ану, нехай і я почую,
Яку там пісню ти вдереш —
Веселую чи жалібну якую;
Тут сила не в тому — яку, а як утнеш!.-
І Соловей почав співати;
Лунає пісенька на ввесь садок;
Лежить і слуха дурень головатий,
Неначе справді знає прок.
А Соловей аж горло надриває
І на всі заставки співає:
Щебече, і свистить,
І тьохкає, і торохтить.
На що вже горобці — і ті попритихали
І прислухаться стали.
Замовк співун і на Осла глядить,-
Чи буде, мов, хвалить?
— Ну, молодець! — сказав суддя ухатий,-
Хороший птах:
Хоч невеличкий, та горлатий…
Ти, мабуть, виплодився не в наших сторонах.
Коли б ти нашого наслухавсь півня,
Тоді б ще краще заспівав;
Хоч він тобі й нерівня,
А все-таки хоч трохи б перейняв.-
Такої похвали співун не сподівався;

Якби був знав,
То й не співав.
— Прощайте, дякую! — він до Осла озвався.
— Прощай! — сказав Осел.— Навідайсь ще коли,
Бувай здоров, небоже!

Таких суддів, такої похвали
Не дай нам, боже!
1890.